

af den Mening, at, forsaavidt Portofrihed er tilstaaet de Ørene af Administrationen, som isørigt drives for Statens Regning, vil det i det Hele taget være bedre, at denne Portofrihed vedbliver, end at Portoen betales og igjen erstattes. Der er for Statskassen, naar man betragter den som en Enhed, Intet vundet ved at den faaer Betaling, naar den igjen skal give den fra sig; men det vil være forbundet med overordentlig store Besværligheder saavel for vedkommende Embedsmænd, som have at betale Udlægene og derover at føre Regning, som ogsaa for Revisionen, og vil ogsaa i sin Udførelse føre til mangfoldige smaa Spørgsmaal og Forviklinger, der ville vidtlostiggjøre Administrationen. — Det forekommer mig, at dette temmelig nøiagtigt blev udviklet af adskillige ærede Landsthingsmænd, da Sagen var under første Behandling. Der eksisterer isørigt hos os ingen personlig Portofrihed uden for Medlemmer af det kongelige Huus. Al anden Portofrihed, som eksisterer, er kun til for de Forsendelser, der skee i Statens almindelige Interesse eller vedkomme visse Institutioner, som man har fundet Anledning til at give Befrielse for denne Byrde. Dette er i det Hele temmelig indskrænket; Communer i Almindelighed have ikke denne Frihed, hvorimod Fattigs og Skolevæsenet har denne Frihed, og det er maaskee Noget, der gjerne kunde betages disse saavel som visse andre Indretninger, men det vil føre til en forøget Fattigs og Skolestat m. v., og jeg troer ikke det er af saameget stor praktisk Betydning. At give Erstatning i en Aversionalsum til Vedkommende, som have havt Portofrihed, forekommer mig at være aldeles upraktisk. Det lader sig gjøre, naar der var personlig Portofrihed, men naar det er Portofrihed for Forsendelser, der vedkomme det Offentlige, kan vel ikke saadanne Aversionalsummer gives, og allermindst naar der er Spørgsmaal om en Forretningsførelse, der umiddelbart vedrører Staten, tht

vedkommende Embedsmænd maatte da have fuld Erstatning for de Udlæg, de gjorde, og der maatte ikke være nogen Opsordring til at spare paa de Postforsendelser, som for Sagernes Fremme kunne behøves, for derved at gjøre sig Fordeel. Misbrug, som vistnok undertiden finder Sted med Hensyn til Portofriheden, troer jeg paa ingen Maade kunde forebygges derved, at Portoen blev betalt og igjen erstattet, til Exempel den Misbrug, der er den sædvanligste og lettest kan finde Sted, at der i Brevpaffer, der indeholde offentlige Breve, indsluttes private Breve. Det kan ligesaa godt finde Sted, naar Portoen erstattes, som naar Portoen aldeles bortfalder. Det er vist Tilfældet, som et æret Medlem af Udvalget har udtalt, at der ogsaa befordres portofrit en Mængde private Sager, og at dette ikke er aldeles rigtigt, ialfald ikke Principet; men jeg troer ikke, at det er i hele sit Omfang ulovligt, saaledes som den ærede Taler har meent, at det skeer, og jeg troer, at det vil være til stor Rammelse for de offentlige Forretninger, hvis man vilde holde sig strengt til den Lovbestemmelse, han har anført af 15de Decbr. 1820 § 8. Denne Paragraph har vel sagt, at, naar Ansøgninger i et privat Anliggende ere forsynede med Amtmandenes eller Øvrighedernes Erklæringer, skulle de leveres tilbage til Supplicanten, for at han kan besørge dem indsendte, hvilken Bestemmelse fornemmelig er skeet i Portoens Interesse, men det er derhos tilføjet, at, hvis Øvrigheden finder, at det vil give en Standsning i Sagen eller der ere andre Omstændigheder, der tale for, at den selv indsender saadanne Ansøgninger, er den dertil berettiget og navnlig bør den gjøre det i de Sager, der have offentlig Interesse. Naar man nu tænker sig, hvorledes Forholdet vilde stille sig, hvis Øvrigheden holdt strengt over at levere Ansøgningen til Supplicanten, og denne skulde betale Forsendelsen, da vil man see, at der vilde deraf flyde mangfoldige praktiske Uleiligheder.